

РЕШЕНИЕ

№ 3817

гр. София, 13.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2962** по описа за **2020** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], срещу Решение от 03.02.2020г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 109 – ти състав по нахд № 9721/2019 г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № К – 0049453 от 13.03.2019 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при К., с което на основание чл. 52 от ЗПК е му е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл. 39, ал.2 от ЗПК.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон. Касаторът претендира съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и по същество на спора да отмени процесното НП. Ответникът по касационната жалба Комисия за защита на потребителите, оспорва жалбата в писмени отговори от 10.03.2020 г. и от 20.05.2020 г., чрез адв. К..

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 03.02.2020 г. по нахд № 9721/2019 г., СРС, НО, 109 – ти състав, е потвърдил НП № К – 0049453 от 13.03.2019г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при К., с което на [фирма] на основание чл. 52 от ЗПК е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 39, ал.2 от Закон за потребителския кредит (ЗПК).

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Е. Б. Ц., както и писмените доказателства по административно – наказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. От материална страна съдът е намерил, че жалбоподателят е осъществил вмененото му нарушение на чл. 39, ал. 2 от ЗПК. Наложено наказание намерил за съответно на законоустановения размер по чл. 52 от ЗПК.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съгласно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 109 – състав е валидно и допустимо, като правилно е приложен материалния закон.

Настоящата касационна инстанция възприема съобразно чл.220 АПК приема правилно установените от първостепенния съд факти:

Според констативен протокол № К-2682867 от 02.11.2018 г. на К., в комисията постъпила жалба от 19.10.2018 г. от В. В. срещу [фирма] (ПИБ) във връзка с пуснати й покани за доброволно изпълнение и искане за съдействие за опрощаване на част от лихвите по банков кредит.

На 07.02.2014 г. В. Р. В. сключила с ПИБ договор № 000LD-R-017505 за банков кредит в размер на 2200 евро и краен срок на погасяване 27.01.2019 г. Посочено е в договора, че според годишния процент на разходите общата дължима от кредитополучателя сума е в размер на 3423.81 евро. Приложен е погасителен план.

Според извлечение от счетоводните книги на ПИБ кредитът е усвоен изцяло на 10.02.2014 г. и от 27.08.2014 г. е в просрочие – общо 1535 дни към 08.11.2018 г., 51 вноски по главница, като към 08.11.2018 г. дългът на кредитополучателя е в размер на 8727.82 евро – 1880.42 евро главница, 866.24 евро договоран лихва и 980.12 евро обезщетение за забава за просрочие на плащанията за периода от 27.08.2014 г. до 08.11.2018 г., дължимо на основание раздел II, т.10 от договора.

В преписката са приложени 6 броя писма за доброволно плащане, от ПИБ до В. В., чрез М., изпратени в периода от 18.01.2017 г. до 16.07.2018 г., с посочване, че е изпаднала в забава по сключения договор за банков кредит, поради което следва в 14-дневен срок от получаване на писмото да заплати дължимата по кредита сума: от 2615.08 евро по първото писмо до 3327.76 евро по последното.

На 27.07.2018 г. В. В. сезирала ПИБ с жалба вх.№ Ж-3205, в която посочила, че в течение на една година сумата по кредита й се увеличава с по 200 лв. на месец, което

установила от изпратени й от М. Д. Мениджмънт писма. В. предложила в жалбата си „да се преразгледа кредита и да се стигне до някакво споразумение за редуциране размера на задълженията“. Жалбата от 27.07.2018 г. съдържа изричен текст: „Моля, за отговор на жалбата на този мейл с определените реквизити, за да се счита за официален документ“.

Установява се от писмено обяснение на ПИБ до К., дадено на основание чл.192, т.2 ЗЗП, във връзка с констативен протокол № К-2682867 от 02.11.2018 г., че след получените от В. В. две жалби от 27.07.2018 г. и от 30.07.2018 г., в периода от 30.07.2018 г. до 15.09.2018 г. между представители на банката и кредитополучателя били проведени множество срещи, на които на В. са предложени варианти за ново, поредно реструктуриране на дълга, които не били приети от нея. Тъй като на 13.09.2018 г. В. направила искане за писмен отговор, банката й върнала такъв отговор на 28.09.2018 г.

На л.25 от делото на СРС е приложена хронология от електронен регистър на ПИБ на кореспонденцията с В.. От нея се установява, че с клиента е насрочена среща на 31.07.2018 г., на която В. не е дошла. На 01.08.2018 г., в отговор на получената жалба от 30.07.2018 г., на В. е предложено реструктуриране на дълга и участие на съдлъжник и същата е уведомена за стартиране на съдебни действия. В периода 03.08.-27.08.2018 г. с лицето не е установен контакт. Уговорена е среща за 03.09.2018 г., която не е проведена. Такава е проведена на 07.09.2018 г., но предложенията на банката не били приети от клиента. В представената хронология на кореспонденцията на л.25 липсват данни за получено от В. писмо от 13.09.2018 г. Въпреки твърденията на банката, такова не е представено от нея пред К. или пред СРС, за да се прецени относимостта на отговора от 28.09.2018 г. Такава жалба не е посочена и в отговора на банката от 28.09.2018 г.

С писмо от 28.09.2018 г. ПИБ отговорила на жалбите на В. от 26.07.2018 г. и от 30.07.2018 г., че е извършила проверка по случая, която установила просрочие по договора от 2014 г.

Няма спор, че на 11.12.2018 г. между ПИБ и В. В. е сключен нов договор за банков кредит за сумата от 7720 лв. и краен срок на погасяване 10.12.2021 г.

При правилно установена фактическа обстановка решаващият съд е стигнал до обоснован извод за осъществяване на състава на нарушението по чл.39, ал.2 ЗПК, според който кредиторът е длъжен да се произнесе и да уведоми писмено потребителя за решението си по всяко постъпило възражение във връзка с потребителски кредит в срок 30 дни от получаването му.

Банката е сезирана с жалба от 27.07.2018 г., в която изрично е посочено, че кредитополучател по договор за потребителски кредит, очаква официален отговор. Обоснован е изводът на СРС, че законоустановеният срок по чл.39, ал.2 ЗПК е достатъчно дълъг, за да може в неговите рамки да бъде предоставен отговор, независимо от изхода и успеха на проведените срещи с клиента с цел преговаряне на дълга. Касационната инстанция напълно споделя извода на въззивния съд, че преговорите в периода от 30.07.2018 г. до 15.09.2018 г. са били насочени към преговаряне на дълга, което представлява самостоятелно правоотношение, с евентуална относимост към определяне размера на санкцията по смисъла на чл.27, ал.2 ЗАНН, но не може да доведе до извод за липса на нарушение по чл.39, ал.2 ЗПК.

Евентуална недобросъвестност на длъжника В. при погасяване на кредита от 2014 г. е неотнормима към отговорността на банката.

Не се доказва защитната теза на касатора, че отговорът му от 28.09.2018 г. е в изпълнение на жалба на В. от 13.09.2018 г., която дори не е посочена в писмото от 28.09.2018 г., не се съдържа в информацията за водена между страните кореспонденция и не се представя от банката.

При данните по делото, че кредиторът е сезиран с възражение във връзка с потребителски кредит от 27.07.2018 г., допълнено на 30.07.2018 г., то негово императивно задължение е да се произнесе по възражението в 30-дневен срок. Безспорно, отговорът от 28.09.2018 г. е извън този срок. Водените преговори с клиента и сключеният нов договор за потребителски кредит от 11.12.2018 г. не удовлетворяват закономото изискване за наличие на официален отговор по възражението, какъвто изрично е поискан в жалбата на В. от 27.07.2018 г. В тази връзка касаторът само избирателно цитира текстове от същата жалба.

Наличието на първо нарушение от посочения вид е съобразено при определяне размера на санкцията, но не води до извод за липса на нарушение, респ. основание за ангажиране на административнонаказателната оргговорност на ПИБ.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за доказаност на административното нарушение и законосъобразност на наложената минимална имуществена санкция по чл.52 ЗПК.

При този изход на спора ответникът по касация има право на присъждане на разноски на основание чл.63, ал.3 ЗАНН, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 Административен съд – София град , XVIII – и Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 03.02.2020 г. на СРС, НО, 109 – състав, по нахд № 9721/2019 г.

Решението е окончателно и на основание чл. 223 ГПК не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.